

MICHAEL L. PRINTZ-DÍJ
PUBLISHERS WEEKLY – AZ ÉV KÖNYVE
NEW YORK TIMES – AZ ÉV KIEMELKEDŐ KÖNYVE
KIRKUS REVIEWS – AZ ÉV KÖNYVE

THE
RAVEN
BOYS
A Hollófiúk

fine
selection

MAGGIE STIEFVATER

MAGGIE STIEFVATER

Shiver, *Linger* és *Forever* című regényei sokáig vezették a *New York Times* sikerlistáját. *The Scorpio Races* című könyve az Amerikai Könyvtárosok Egyesületének javaslatára elnyerte a Michael L. Printz-díjat.

További művei: *Lament* és *Ballad*.
Az író nő Virginiában él férjével és két gyermekükkel.

Kapcsolat:

www.maggiestiefvater.com

Írd meg, ha tetszett! Vagy ha nem.
ildi@vorospottyos.hu

M A G G I E S T I E F V A T E R

THE
RAVEN
BOYS
A Hollófiúk

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Brennának, a fantasztikus megfigyelőnek

*S mély homályba elmeredtem, szívvel, mely csodákra retten,
Látást vártam, melyet gyáva földi álom sohse tár*

EDGAR ALLAN POE
(Tóth Árpád fordítása)

*Álmodozó az, aki útját csak a holdfényben látja. És büntetése az,
hogy a többiek előtt pillantja meg a virradatot.*

OSCAR WILDE
(Benedek Marcell fordítása)

ELŐSZÓ

BLUE SARGENT MÁR SZÁMON SEM TUDTA TARTANI, hányszor mondták neki, hogy meg fogja ölni a szerelmét.

Az egész családja jóslással foglalkozott, ám jóslataik nem sok konkrétumot tartalmaztak. Ilyenek voltak, mint: *Ma valami szörnyűség történik önnel. A hatos számhoz lesz köze. Vagy: Pénze várható. Csak érte kell nyúlnia. Vagy: Nagy döntés előtt áll, amit nem halogathat tovább.*

Az emberek, akik ellátogattak a Róka utca 300. alatt álló kicsi, égszínkéék házba, nem akadtak fenn a jövődölések homályosságán. Játékként, kihívásként fogták fel őket, kíváncsiak voltak, felismerik-e a pillanatot, amikor a jóslat valóra válik. Így amikor két órával a jóslás után hatszemélyes furgon rohant bele az egyik ügyfél autójába, a férfi elégedetten bólintott, és rögtön megkönnyebbült. Vagy mikor a szomszéd felajánlotta egy másik kliensnek, hogy szívesen megvinné a régi fűnyíróját, a nőnek rögtön eszébe jutott a jóslat, mely szerint pénz áll a házhoz, és azzal a tudattal adta el a masinát, hogy az ügylet meg volt írva a csillagokban. És midőn egy harmadik vendég felesége így szólt: *Ezt a döntést nem halogathatjuk tovább,* a

férfinak rögtön beugrott, hogy Maura Sargent is pontosan ugyanezt mondta neki a kiterített tarotkártyák fölött, ezért elszánta magát a döntő lépésre.

Ám a jóslatok, talán éppen a ködösségük miatt, néha sokat veszítettek az erejükből. Voltak, akik csupán véletlen egybeesésekként, ösztönös megérzésekként tekintettek rájuk. Az emberek felnevettek, amikor a bevásárlóközpont parkolójában futottak össze egy régi ismerősükkel, ahogy megjövendölték nekik. Megborzongtak, amikor a tizenhetes számot pillantották meg a villanszámlán. Rájöttek, hogy hiába ismerik a jövőt, mert ennek a tudásnak semmiféle befolyása nincs a jelenre. A kezükben volt az igazság, de nem a teljes igazság.

– Figyelmeztetem önt – mondta mindig Maura az új ügyfeleknek –, hogy a jóslataim megbízhatóak, de nem tartalmaznak konkrétumokat.

Ez volt a legkézenfekvőbb megoldás.

Blue esetében azonban más volt a helyzet. Időről időre ráparancsoltak, hogy terpesze szét az ujjait, majd megvizsgálták a tenyérét, és szétterítették a kirojtosodott kártyalapokat a szomszéd napalijának bolyhos szőnyegén. Misztikus, láthatatlan harmadik szemére – amely állítólag az ember két szemöldöke között helyezkedik el – tapasztották a hüvelykujjukat. Rúnákat vetettek, kielemezték az álmait, árgus szemmel fürkészték a tealeveleket, és szeánszokat rendeztek.

Az összes nő ugyanarra a rideg és zavarba ejtően konkrét következtetésre jutott. Bármelyik módszert alkalmazták, abban mindannyian egyetértettek, hogy: *Ha Blue megcsókolja a szerelmét, az illető meghal.*

Blue-t sokáig nem hagyta nyugodni a jóslat. A figyelmeztetés természetesen félremagyarázhatatlan volt, mégis meseszerű hangulat lengte körül. Senki sem tudta megmondani például, hogyan hal meg a lány szerelme. Ahogy azt sem, mennyi ideig fog élni a csók után. Szájra adott csók lesz? Vagy már a kézfejre nyomott szemérmes puszi is halálosnak bizonyul?

Blue-nak tizenegy éves koráig meggyőződése volt, hogy fertőző betegség hordozója lesz. A modern orvostudomány által gyógyíthatatlannak bélyegzett kór ajkának egyetlen érintésére felemészti majd állítólagos lelki társát. Aztán amikor tizenhárom éves lett, úgy döntött, hogy a fiú a féltékenységbe fog belepusztulni, mert az első csók pillanatában felbukkan Blue régi barátja, kezében pisztollyal, szívében csordultig tele fájdalommal.

Amikor Blue tizenöt éves lett, arra a következtetésre jutott, hogy anyja tarotkártyája ostoba játékszer csupán, és az asszony meg a barátnői által látott álmok inkább a mértéktelen ivászatnak tudhatók be, mint természetfölötti képességnek, ezért nem érdemes foglalkozni a jóslattal.

De azért résen volt. A Róka utca 300. alatt született jóslatok megfoghatatlanok voltak ugyan, de tagadhatatlanul igaznak bizonyultak. Amikor Blue iskolás lett, az anyja előre megálmodta, hogy a lány már az első napon eltöri a csuklóját. Jimi néni tíz dollár eltéréssel megjósolta, mennyi adót kell befizetnie Maurának. Blue idősebbik unokatestvére, Orla, mindig pár perccel azelőtt kezdte dúdolni a kedvenc számát, hogy lejátszották volna a rádióban.

A családban senki sem vonta kétségbe, hogy Blue meg fogja ölni a szerelmét egy csókkal. A fenyegetés azonban már olyan régóta lebegett a lány feje fölött, hogy teljesen elvesztette a súlyát. A gondolat,

hogy a hatéves Blue egyszer szerelmes lesz, nemcsak távoli dolognak tűnt, hanem hihetetlennek is.

Tizenhat éves korában Blue úgy döntött, soha nem lesz szerelmes, és nem foglalkozott többet a jóslattal.

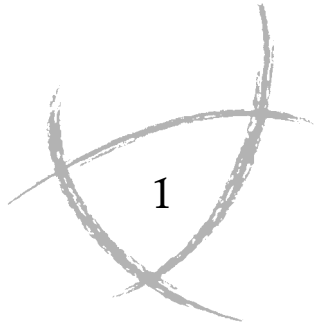
A véleménye akkor változott meg, amikor az anyja féltestvére, Neeve, meglátogatta őket kicsi városukban, Henriettában. Neeve arról volt híres, hogy nagy csinnadratta közepette művelte ugyanazt, amit Blue anyja a háttérben meghúzódva. Maura a saját napalijában jósolt, legfőképp Henrietta és a környező völgy lakóinak. Neeve azonban reggelenként ötkor a tévében jósolt. Saját honlapja is volt, ahol régi, elmosódott fényképekről nézett farkasszemet a látogatókkal. Négy, a természetfölötti hatalmával foglalkozó könyv viselte a nevét.

Blue még sosem találkozott személyesen Neeve-vel, így a nagynénjével kapcsolatban csak a felületes webes keresésekre tudott hagyatkozni személyes benyomások helyett. Blue nem igazán tudta, miért látogatta meg őket Neeve, csak azt látta, hogy a nő váratlan betoppánása állandó sutyorgásra készítette Maurát és két legjobb barátnőjét, Persephone-t és Callát, amikor azonban Blue a szobába lépett, a beszélgetés kávékortyolgatásba és golyóstoll-pattogtatásba fulladt. Blue nem aggódott különösebben Neeve érkezése miatt; mit számít, ha eggyel több nő nyüzsög a házban?

Neeve egy tavaszi estén toppant be hozzájuk, amikor a nyugati hegyek amúgy is hosszú árnyékai a szokásosnál is hosszabbra nyúltak. Mikor Blue ajtót nyitott, egy pillanatig ismeretlen öregasszonynak nézte Neeve-et, de miután a szeme hozzászokott a fák ágai között átszüremlő kemény, bíborvörös fényhez, látta, hogy Neeve alig idősebb, mint az anyja, vagyis egyáltalán nem öreg.

Kint, a távolban kutyák vonyítottak. Blue számára nem volt szokatlan ez a hang, az Aglionby-i Vadásztársaság tagjai ősszel szinte minden hétvégén kilovagoltak az erdőbe a kutyáikkal. Blue rögtön tudta, mit jelent az eszeveszett üvöltés: megkezdődött a hajsza.

– Te vagy Maura lánya – szólalt meg Neeve, és mielőtt Blue válaszolhatott volna, gyorsan hozzátette. – Ebben az évben szerelmes leszel.

1

DERMESZTŐ HIDEG URALKODOTT A TEMPLOMKERTBEN, pedig a holtak még meg sem érkeztek.

Blue és az anyja, Maura minden évben eljött ide, és minden évben halálra fagytak. Idén azonban, Maura távollétében Blue a szokásosnál is jobban fázott.

Április 24-e volt, Szent Márk éjszakája. A legtöbb ember számára Szent Márk napja ugyanolyan nap volt, mint a többi. Nem rendeltek el iskolai szünetet. A családtagok nem ajándékozták meg egymást. Nem voltak jelmezek és felvonulások. Az üzletek nem tartottak Szent Márk-napi vásárt, az állványokon nem jelentek meg Szent Márk-napi képeslapok, és a tévé sem sugározott ünnepi műsort. Senki nem jelölte be április 25-ét a naptárában. Az igazat megvallva, az élők zömének fogalma sem volt arról, hogy külön napot neveztek el Szent Márk tiszteletére.

Nem úgy a holtaknak.

Blue, miközben dideregve gubbasztott a kőfalon, azzal nyugtatgatta magát, hogy idén *legalább* nem esik.

Maurának és Blue-nak mindig ide vezetett az útja Szent Márk éjszakáján: ebbe az eldugott kis templomba, amely olyan régi volt,

hogy már a nevét is elfelejtették. A rom a Henrietta környéki sűrű erdővel borított dombok ölelésében bújt meg, néhány kilométerre a hegyektől. Csak a külső falai maradtak meg, a tető és a padló már régen beomlott. Ami nem lett az enyészeté, az az erőszakosan burjánzó indák és korhadt szagú facsemeték alatt lapult. A templomot kőfal vette körül, amelynek fedett bejárata éppen csak akkora volt, hogy egy koporsó és a hordozói átférjenek rajta. Gyomoknak makacsul ellenálló ösvény vezetett a régi templom ajtajához.

– Á! – dünnögte Neeve, aki gömbölyded alakja ellenére kifejezetten előkelően ült le Blue mellé a falra. Ahogy az első találkozás alkalmával, Blue-t most is meglepte, milyen szép keze van. A párnás csukló puha, gyermeki simaságú tenyérben, karcsú ujjakban és ovális körmökben végződött.

– Á! – mormolta újra Neeve. – Ez az az éjszaka.

Így mondta:

– Ez az az éjszaka – s ettől Blue-nak borsózni kezdett a háta. Blue már tízszer ülte végig anyjával Szent Márk éjszakáját, de érezte, hogy ez az este más lesz, mint a többi.

Ez az az éjszaka.

Idén először Maura – Blue számára ismeretlen okokból – Neevet küldte maga helyett a templomhoz. Majd pusztán a formalitás kedvéért, megkérdezte Blue-t, ő is elmegy-e. Blue mindig elment, most is el akart menni. Nem mintha más programja lett volna Szent Márk éjszakáján, de meg kellett kérdezni tőle, mit szeretne. Maura még Blue születése előtt elhatározta, hogy kegyetlenség lenne ráerőltetni az akaratát a gyerekre, ezért Blue parancsoló kérdőjelektől körülvéve nőtt fel.

Blue elernyesztette, majd újból ökölbe szorította a kezét. Ujjatlan kesztyűjének már jócskán foszlott a széle. Tavaly kötötte, elég

ügyetlenül, azonban ennek ellenére hanyag eleganciát sugárzott magából. Ha nem lett volna annyira hiú, Blue biztosan azt az unalmas, de praktikus kesztyűt veszi fel, amit karácsonyra kapott. De a lány hiú volt, így a szétfeslett, ujjatlan kesztyűjét viselte, amely kétségtelenül menőbb volt, mint a másik, ugyanakkor nem védett a hideg ellen, és senki sem látta, csak Neeve meg a holtak.

Henriettában az április általában kellemesen enyhe hónap, amely előcsalja az alvó fák rügyeit, és az ablaküvegnek vezeti a szerelemittas katicabogarakat. De ma este olyan hideg volt, mint télen.

Blue az órájára pillantott. Pár perc múlva tizenegy. A régi legendák szerint éjfélre kell a templomnál lenni, de a holtaknak rossz az időérzéke, különösen akkor, amikor a hold fénye nem világítja meg a tájat.

Blue-val ellentétben, aki hajlamos volt a türelmetlenségre, Neeve fejedelmi pózba merevedve trónolt a régi templom falán: kezét karba fonta, bokáját keresztbe vetette hosszú gyapjúszoknyája alatt. Az alacsonyabb és vékonyabb Blue úgy gubbasztott mellette, mint valami nyughatatlan, vaksi kőszörny. Hiába meresztgette a szemét. Ez a Látók, a boszorkányok és a médiumok éjszakája volt.

Más szóval, a családjáé.

– Hallasz valamit? – törte meg a csöndet Neeve. Szeme izgatottan csillogott a sötétben.

– Nem – felelte Blue az igazsághoz híven. Aztán arra gondolt, vajon Neeve azért kérdezte-e, mert ő hallott valamit.

Neeve a honlapjáról ismerős tekintettel nézett a lányra, azzal a szándékosan nyugtalanító, túlvilági pillantással, amely kicsivel tovább időzött az emberen, mint az kellemes lett volna. Pár nappal Neeve érkezése után Blue ki is fakadt Maurának. Az egyetlen fürdőszobájukban nyomorogtak: Blue iskolába készült, Maura munkába.

– Miért bámul így? – kérdezte Blue, aki éppen csökevényes lófarokba próbálta fogni rakoncátlan, sötét tincseit.

Anyja mintákat rajzolt a zuhanyfülke bepárásodott üvegajtájára. Ahogy elnevette magát, egy pillanatra felvillant a bőre a hosszú, egymást metsző egyenesek mögött.

– Neeve már csak ilyen.

Blue arra gondolt, jobb ismertetőjelet is el tudna képzelni a nagynénjének.

– Pedig lenne mit – mondta Neeve rejtélyesen a templomkertben.

Ez sajnos nem felelt meg a valóságnak. Nyáron a domboldal harogott a rovarok zümmögésétől, a szarkák csörgésétől, az autókra károgozó hollóktól. De ma este túl hideg volt ahhoz, hogy bármi ébren legyen.

– Én nem hallok semmit – felelte Blue, akit kissé meglepett, hogy Neeve ennyit értetlenkedik. Blue Látókkal teli családjában a lány volt a kakukktojás, aki kívülállóként nézte, hogy az anyja, a nénikéi meg az unokatestvérei milyen élénk beszélgetést folytatnak egy, a legtöbb ember számára ismeretlen világ lakóival. Mindössze egyetlen különleges tulajdonsága volt, de erről is csak közvetve tudott. – Úgy veszek részt a beszélgetésekben, mint egy telefon. Felerősítem a hangokat mások számára.

Neeve még most sem fordította el a tekintetét.

– Szóval ezért akarta annyira Maura, hogy gyere el velem. A jóslásoknál is ott szoktál lenni?

Blue megborzongott a gondolatra. A Róka utca 300-ban megforduló vendégek között szép számmal akadtak olyan nyomorult nők, akik abban reménykedtek, hogy Maura szerelmet és pénzt jósol nekik. Még belegendolni is rémes volt, hogy Blue-nak egész nap ezt kelljen néznie. A lány jól tudta, anyja örülne, ha ő is jelen lenne az

üléseken, mert így megsokszorozná Maura jóserejét. Amikor Blue kislány volt, rosszul esett neki, hogy Maura szinte sosem hívja be őt az ülésekre, most azonban, miután kiderült, hogy Blue felerősíti mások tehetségét, a lány csodálatra méltónak találta Maura önuralmát.

– Nem, csak a nagyon fontosaknál – válaszolta a lány.

Neeve tekintete egyre kellemetlenebbé és hátborzongatóbbá vált.

– Büszke lehets magadra – mondta. – Ritka és értékes adottság, ha valaki meg tudja növelni mások látnoki képességeit.

– *Pff!* – felelte Blue, de nem rosszindulatból. Oldani akarta a feszültséget. Tizenhat éve volt rá, hogy feldolgozza, nem rendelkezik természetfölötti képességekkel. Nem akarta, hogy Neeve azt higgye, álmatlan éjszakái vannak emiatt. Megrángatta a kesztyűjéből kiálló fonalszálat.

– Még bőven van időd tökélyre fejleszteni az intuitív képességeidet – tette hozzá Neeve. Mohón nézte a lányt.

Blue nem válaszolt. Őt nem érdekelte mások jövője. Csak a sajátja.

Neeve végre lesütötte a szemét. Szórakozottan húzta végig az ujját a kövek közötti pizsokrétegen, majd így szólt:

– Idefelé jövet egy iskola előtt jöttem el. Aglionby Akadémia a neve. Te is oda jársz?

Blue gunyorosan tekergette a szemét. Neeve kívülálló, nem tudhatja. De ha látta a csupa kő előcsarnokot meg a német autókkal teli parkolót, igazán leeshetett volna neki, hogy nem az a fajta iskola, amit Blue családja megengedhet magának.

– Az fiúiskola. A politikusok, az olajbárók meg... – Blue lázasan törte a fejét, ki lehet még olyan gazdag, hogy az Aglionbybe írassa be a gyermekét – a kitarzott szeretők fiainak.

Neeve felvonta a szemöldökét, de nem nézett fel.

– Komolyan mondom, undorítóak – magyarázta Blue. Az április nem tartozott az Aglionbybe járók kedvenc hónapjai közé. Hanem, ahogy melegedni kezdett az idő, megjelentek a kabriók, közszemlére téve a rövidnadrágokat, amelyek olyan slamposnak hatottak, hogy csak a gazdagok merték felvenni őket. Hétköznap az Aglionby diákjai egyenruhát viseltek: khaki nadrágot és hollóemléméval díszített V-kivágású pulóvert. Erről könnyű volt beazonosítani a közelgő ellenséget. A Holló Fiúkat.

– Azt hiszik, hogy különbek nálunk, és elolvadunk, ha csak ránk néznek – folytatta Blue. – Minden hétvégén eszméletlenül isszák magukat, és összefirkálják a város névtábláját.

Blue részben az Aglionby Akadémia miatt állított fel magának két szabályt. Egy: óvakodj a fiúktól, mert csak bajt hoznak rád. Kettő: óvakodj az Aglionbybe járó fiúktól, mert rohadt szemetek.

– Nem is vagy te olyan buta – jegyezte meg Neeve, amin Blue rögtön felkapta a vizet, mert már régóta tudta magáról, hogy nem buta. Ha olyan kevés pénzből kell megélned, mint Sargentéknek, a józan ítélőképesség elég fiatalon kialakul benned.

A majdnem kerek hold derengő fényében jól látszott, mit rajzolt Neeve a porba.

– Mi ez? – kérdezte Blue. – Anya is rajzolt ilyet.

– Tényleg? – Hosszasan tanulmányozták az ábrát. Három íves, egymást metsző vonalból állt, amely egy hosszúkás háromszöget alkotott. – Nem mondott róla semmit?

– A zuhanykabin ajtajára rajzolta föl. Nem kérdeztem, miért.

– Én álmomban láttam – mondta Neeve közömbösen, de Blue-nak így is lúdbőrözni kezdett a tarkója. – Ki akartam próbálni, milyen lerajzolva. – Szétdörzsölte a mintát a tenyerével, majd hirtelen felemelte szép kezét. – Azt hiszem, jönnek.

Ezért voltak itt. Maura minden évben felült a falra, felhúzott térdrel bámult a semmibe, és megállás nélkül sorolta a neveket. Blue előtt üres maradt a temető, de Maura látta, ahogy a hely szellemekkel telik meg. Nem a frissen eltávozottak szellemeivel, hanem azoknak a lelkeivel, akik a következő tizenkét hónap során halnak meg. Blue csak a beszélgetés egyik felét hallotta. Az anyja néha felismert egy-egy lelket, de sokszor előre kellett hajolnia, hogy megkérdezze a szellemek nevét. Maura egyszer kifejtette, hogy ha Blue nem lenne mellette, nem tudná meggyőzni őket, hogy válaszoljanak neki – a félholtak csak Blue jelenlétében látták Maurát.

Blue nem tudta megunni az érzést, hogy fontos szereplője az eseményeknek, de néha arra gondolt, jó lenne, ha nem csupán a *hasznossága* miatt tartanák ekkora becsben.

Maura legszokatlanabb szolgáltatása ezen az éjszakán alapult. A nő azt ígérte a környéken élőknek, garantáltan megmondja, ők vagy a közelben lakó szeretteik meghalnak-e a következő tizenkét hónap folyamán. Ki ne fizetne ezért? A válasz: szinte senki, mivel az emberek zöme nem hisz a jövendőmondásban.

– Látsz valamit? – kérdezte Blue. Megdörzsölte zibbadt kezét, majd noteszt meg tollat kapott fel a falról.

Neeve mozdulatlaná dermedt.

– Valami megérintette a hajam.

Blue karja libabőrös lett az izgalomtól.

– Az egyik közülük?

– A halálra váróknak a temető ösvényén kell végigmenniük. Ez valószínűleg másféle... szellem, akit a te energiád hívott életre. Nem is gondoltam volna, hogy ilyet is tudsz.

Maura sosem említette, hogy Blue *más* halottakat is magához tud vonzani. Talán nem akarta megijeszteni a lányt. Vagy egyszerűen

nem látta őket – ebben a tekintetben lehet, hogy ő is ugyanolyan vak, mint Blue.

Blue ijedten húzta ki magát, amikor lágy fuvallat cirógatta végig az arcát és emelte fel Neeve göndör fürtjeit. A félholtak láthatatlan, illemtudó lelkeit még elviselte valahogy. De egy olyan szellemet, aki letér a kijelölt ösvényről, azt már nem.

– De hát... – kezdte volna Blue.

– Ki vagy? Robert Neuhmann – vágott a szavába Neeve. – Mi a neved? Ruth Vert. Mi a neved? Frances Powell.

Blue, nehogy lemaradjon, gyorsan lefirkantotta a Neeve-től halott neveket. Időnként az ösvényre sandított, hátha megpillant – *valamit*. De ahogy mindig, most is csak az elvadult ujjasmuhart meg a homályba burkolózó tölgyfákat látta. A templom fekete száját, ahogy befogadja a láthatatlan szellemeket.

Semmit sem hallott, semmit sem látott. Csak a noteszba felírt nevek árulkodtak a lelkek jelenlétéről.

Lehet, hogy Neeve-nek igaza van, gondolta magában Blue. *Lehet, hogy mégis összeroppantam*. Voltak napok, amikor Blue kicsit igazságtalannak találta, hogy a családját körülvevő sok csodából és tehetségből neki csak a papírmunka jut.

De legalább a részese lehetek az eseményeknek, gondolta magában Blue komoran, bár körülbelül annyira érezte magát kulcsszereplőnek, mint egy őrkutya. Egyre közelebb, közelebb és közelebb emelte a noteszt az arcához, hogy a sötétben is el tudja olvasni a neveket. A lista a hetven-nyolcvan évvel korábbi legnépszerűbb neveket tartalmazta: Dorothy, Ralph, Clarence, Esther, Herbert, Melvin. Sok volt az azonos vezetéknevű. A völgyet egy-két régi család uralta, nem sok hatalommal bírtak, de kiterjedtek voltak.

Blue-t Neeve ellágyuló hangja zökkengette ki a gondolataiból.

– Mi a neved? – kérdezte. – *Elnézést!* Mi a neved? – Nem illet hozzá ez a megrökönyödött arckifejezés. Blue pusztá megszokásból követte Neeve tekintetét az udvar közepe felé.

És ekkor meglátott valakit.

Blue szíve dörömbölni kezdett a mellkasában. De a fiú továbbra is ott állt a szívverés túloldalán. Ott, ahol elvileg semmi sem volt, egy ember magasodott.

– Látom őt – mondta Blue. – Neeve, *látom őt!*

Blue mindig úgy képzelte, hogy a szellemek libasorban menetelnek, de ez a szellem tétován bolyongott. Fiatal, kócos hajú férfi volt nadrágban és pulóverben. Nem volt átlátszó, de jelen sem volt teljes valójában. Az alakja sötét, mint a sáros víz, az arca elmosódott. Fiatal korán kívül semmilyen különös ismertetőjellel nem rendelkezett.

Nagyon fiatal volt – ez kavarta fel leginkább az egészben.

Blue nézte, ahogy megáll, és az orrcimpájához meg a halántékához érinti az ujját. A lány olyan elevennek találta a gesztust, hogy azonnal élmeyegni kezdett. A fiú megbotlott, mintha hátulról meglökték volna.

– Kérdezd meg a nevét! – sziszegte Neeve. – Nekem nem válszol, és közben a többiekkel is foglalkoznom kell!

– Én? – kérdezte Blue, de azért lecsusszant a falról. A szíve még mindig hangosan kalapált a bordái között. – Mi a neved? – kérdezte félszegen.

A fiú mintha nem is hallotta volna. Ügyet sem vetve a lányra, lassan és zavartan a templom ajtaja felé indult.

Így tesszük meg a halálba vezető utat? Tűnődött Blue. *Botladozva elhalványulunk ahelyett, hogy emelt fővel várnánk a fínálét?*

Mivel Neeve időközben megint a többieket faggatta, Blue a tévelygő alak felé indult.

– Ki vagy? – kiáltotta oda a fiúnak biztosságtól távolságból, amikor látta, hogy az lemondóan temeti a kezébe az arcát. Testének körvonalai elmosódtak, vonásai jellegtelené váltak. Semmi emberi nem maradt rajta, de Blue még így is látta maga előtt. Mintha valami megsúgta volna neki, kivel áll szemben.

Nem töltötte el akkora izgalom a fiú láttán, mint korábban hitte. Csak arra tudott gondolni: *Ez a srác egy év múlva halott lesz.* Hogy bírja ezt Maura idegekkel?

Blue közelebb lopózott. Olyan közel állt a fiúhoz, hogy könnyedén megérintette volna, de semmi jel nem utalt arra, hogy a másik észrevette őt.

Blue keze kihűlt. A szíve is kihűlt. A hőtermelésre képtelen láthatatlan szellemek úgy szívták el az energiáját, hogy libabőrös lett a karja.

A fiú megállt a templom küszöbén, és Blue ösztönösen megérezte, ha a szellem belép a templomba, sosem fogják megtudni a nevét.

– Kérlek! – mondta Blue, sokkal halkabban, mint az előbb. Kinyújtotta a kezét, és megérintette a fiú láthatatlan pulóverét. Jeges rémület áradt szét benne. Hogy kicsit erőre kapjon, felidézte magában a sokszor hallott intelmet: *A szellemek az összes energiát elszívják a környezetüktől.* Érezte, hogy a fiú az ő segítségével próbál látható maradni.

De a félelme ettől még nem csillapult.

– Elárulod a neved?

Amikor a fiú szembefordult vele, Blue rémülten meredt az Aglionby-jelvényes pulóverre.

– Gansey – mondta a fiú. Halkan beszélt, de nem suttogott. A hangja valódinak hatott, ám mintha nagyon messziről hallatszott volna.

Blue megigézve bámulta a fiú kócos haját, delejes tekintetét, a pulóverét díszítő hollót. Gansey válla csuromvizes volt, és a többi ruháját is esőfoltok tarkították, amelyek egy jövődöbeli viharból származhattak. Blue-nak mentolos szag csapta meg az orrát. A lány nem tudta eldönteni, az illat a fiúból árad vagy a szelleméből.

Gansey teljesen valóságosnak hatott. Most, hogy végre megtörtént, hogy Blue meglátta őt, egyáltalán nem tűnt varázslatosnak. Úgy érezte, mintha sírgödörbe nézne, az pedig visszanézne rá.

– Ez minden? – kérdezte suttogva.

Gansey lehunyta a szemét.

– Ez minden, amit mondhatok.

Térdre rogyott – valódi test híján hangtalanul. Egyik kezét szétterpesztette a porban, ujjai a talajhoz nyomódtak. Blue jobban látta a templom sötétjét, mint a fiú vállának ívét.

– Neeve! – szólt hátra. – Neeve... haldoklik.

Neeve a lány háta mögé lépett.

– Még nem – felelte.

Gansey már majdnem eltűnt: beleolvadt a templomba, vagy a templom olvadt a testébe.

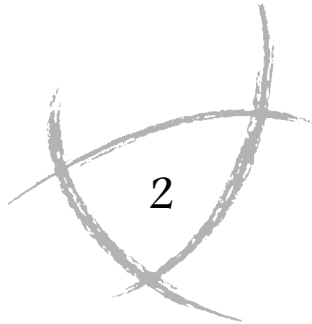
Blue szaggatottabban vette a levegőt, mint szerette volna.

– Hogyhogy... hogyhogy én is látom?

Neeve hátrapillantott a válla fölött, vagy azért, mert további szellemek érkeztek, vagy azért, mert senki sem jött, Blue nem tudta megállapítani. Mire visszanézett, Gansey teljesen eltűnt. Blue bőrét máris átjárta a meleg, bár a tüdeje mögött maradt valamicske fagyos

hideg. Veszélyes, emésztő szomorúság uralkodott el rajta: bánat vagy sajnálat.

– Blue, aki nem Látó, az csupán két okból láthat meg szellemet Szent Márk éjszakáján. Vagy te vagy a fiú igaz szereleme – mondta Neeve –, vagy te ölted meg őt.

~É^N VAGYOK – mondta Gansey.
Szembefordult a kocsjával. A Camaro felhajtott, rikító narancssárga motorházteteje inkább a kudarcot szimbolizálta, mint a praktikumot. Adam, az autók nagy barátja, biztosan meg tudta volna mondani, mi a baj a kocsival, de Gansey nem. Egy méterre sikerült megállnia az autópályától, és a vastag gumik most kitekeredve ültek a völgy fűcsomóin. Egy kisteherautó megállás nélkül robbogott el mellette, a Camaro megrázkódott a nyomában.

– Kihagyta a törít – mondta a vonal túlsó végén Gansey szobartársa, Ronan Lynch. – Azt hittem, holtan fekszel valahol egy árokban.

Gansey megfordította a csuklóját, és az órájára pillantott. Sajnos nem csupán a történelemórát hagyta ki. Délelőtt tizenegy óra volt, a múlt éjszaka vérfagyasztó történései teljességgel valószerűtlennek tűntek. Egy szúnyog ragadt az óraszíja melletti verejtékfoltba, lepöccintette. Életében egyszer kempingezett, még kiskorában. Sátorban aludt. Hálósákban. A Range Rover a közelükben parkolt, arra az esetre, ha az apjával elunná magukat. De a múlt éjszaka még azon az élményen is túltett.

– Jegyzeteltél nekem? – kérdezte Gansey.

– Nem – felelte Ronan. – Azt hittem, holtan fekszel egy árokban. Gansey lefújta a homokszemcséket az ajkáról, és megigazította a fülén a telefont. Ő bezzeg jegyzetelt volna Ronannek.

– Töfi lerobbant. Gyere ide értem!

Egy szedán lelassított, utasai kibámultak az ablakon. Gansey nem volt kellemetlen külsejű srác, és a Camaro is pofás járgánynak számít, de az érdeklődés nem a szép látványnak szólt, inkább annak, hogy az emberek ritkán láttak aglionbys diákot az út szélén rostokolni a szentelenül narancssárga autójában. Gansey tisztában volt vele, hogy a Virginia állambeli Henrietta lakói csak egy dolgot figyeltek nagyobb kárörvendéssel, mint az aglionbys diákok megszegyülését: ha a fiúk családja került megalázó helyzetbe.

– Ne már, haver! – ágált Ronan.

– Úgysem akartál bemenni órára. És nemsokára ebédszünet. Kérlek! – tette hozzá Gansey hanyagul.

Ronan hosszasan hallgatott. Ebben profi volt, tudta, mennyire zavarba jönnek tőle az emberek. Gansey azonban immunis volt a hatásszüneteire. Miközben Ronan válaszára várt, behajolt a kocsiba, hogy megnézzze, nem maradt-e valami ennivaló a kesztyűtartóban. Az allergiafecs kendő mellett egy csomag szárított marhahús hevert, de két éve lejárt a szavatossága. Lehet, hogy már akkor ott rejtőzött, amikor Gansey megvette az autót.

– Hol vagy? – kérdezte végül Ronan.

– A 64-esen, a Henrietta tábla mellett. Hozz egy hamburgert! Meg pár liter benzint. – Bár a tank nem fogyott ki, a fiú úgy gondolta, nem árt az óvatosság.

– Gansey – mondta Ronan metsző hangon.

– Adam is jöjjön!

Ronan letette. Gansey levette a pulóverét, és a Camaro hátsó ülésére dobta. A kocsi szűk hátuljában a legkülönfélébb holmik hevertek szanaszét – kémiatankönyv, egy kapucsinófoltos füzet, félig nyitott CD-tartó, amelyből csupasz lemezek csúsztak ki az ülésre – a Henriettában töltött tizennyolc hónap szerzeményei mellett. Gyűrt térképek, nyomtatott lapok, egy elnyúhatetlen napló, elemlámpa, fűzfavessző. Amikor Gansey előhúzta a digitális hangrögzítőjét a kupac aljáról, egy számla (vastag tésztás szalámis-avokádós pizza) hullott az ülésre, a többi fél tucat mellé, amelyek csak a dátumot tekintve különböztek egymástól.

Gansey egész éjjel a Szent Megváltó-templom félelmetesen modern épülete előtt ült a diktafonjával, és feszülten várt – valamire. A hangulat nem volt túl felemelő. Gansey talán választhatott volna más helyet is, hogy megpróbáljon kapcsolatba lépni a halottakkal, de bízott Szent Márk éjszakájának erejében. Persze nem hitte komolyan, hogy látni fogja a holtakat. Minden forrás egybehangzóan azt állította, hogy a figyelőknek „második látással” kell rendelkezniük, és Gansey a kontaktlencséi nélkül alapból nem látott semmit. De azért reménykedett, hogy...

Lesz valami. És lett is. Csak egyelőre azt nem tudta, hogy *mi*.

Gansey, kezében a diktafonnal, a hátsó keréknek dőlve keresett menedéket az elhaladó járművek elől. A védőkorlát túloldalán zöldellő mező terült el, amelynek végét fák övezték. A fákon túl titokzatos kék hegyek emelkedtek.

Gansey poros cipőorrára rajzolta fel az állítólagos természetfölötti energiavonal íves alakzatát, amely idevezette őt. A füle mellett elsuhanó hegyvidéki szél hangja olyan volt, mint a halk kiáltás, nem duruzsolás, hanem távolról jövő hangos sikoly.

Henrietta tipikusan olyan helynek tűnt, ahol mindennaposak a csodák. A völgy titkokról suttogott. Jobban esett azt hinni, hogy ezek nem akarják felfedni magukat Gansey előtt, mint hogy egyáltalán nem léteznek.

Mondd meg, hol vagy!

A fiú szíve belesajdult a vágyakozásba: a fájdalom egyszerre volt kínzó és megmagyarázhatatlan.

Ronan Lynch cápaorrú BMW-je állt meg a Camaro mögött. Máskor fényes antracitszürke felülete zöld volt a virágporoktól. Gansey már azelőtt érezte a basszus lüktetését a talpa alatt, hogy kivehette volna a dallamot. Ronan még ki sem szállt az autóból, Gansey máris ott termett a kocs mellett. Az anyósülésen Adam Parrish ült, a Gansey legjobb barátiból álló négyes fogat harmadik tagja. Szépen megkötött nyakkendő kandikált ki a pulóvere kivágásából. Karcsú kezével szorosan a füléhez préselte Ronan vékony mobiltelefonját.

Adam és Gansey tekintete összevillant a nyitott kocsiajtóban. *Találtál valamit?* kérdezte Adam felvont szemöldöke. *Naná,* üzenté Gansey tágra nyílt szeme.

Adam homlokráncolva tekerte le a hangerőt, és beledünnögött valamit a telefonba.

Ronan becsapta a kocs ajtaját – a csapkodás volt a mániája –, majd a csomagtartóhoz lépett.

– A köcsög tesóm azt akarja, hogy találkozzunk Ninónál ma este. *Ashley* is ott lesz.

– Ő van a vonalban? – kérdezte Gansey – Ki az az *Ashley*?

Ronan egy benzineskannát emelt ki a csomagtartóból, és cseppet sem zavarta, hogy a zsíros tartály a ruhájához ér. Gansey-hez hasonlóan ő is az iskolai egyenruháját viselte, de, mint mindig, most is

a lehető leghanyagabbul. Nyakkendőkötési technikáját a *hányave-ti* jelzővel lehetett volna a legjobban jellemezni, pulóvere alól pedig kopott szélű ing lógott ki. Mosolya halvány volt és kesernyés. Mint-ha a cápaszerű BMW-jétől tanulta volna.

– Declan legújabb barátnője. Ki kell öltöznünk a tiszteletére.

Gansey nem szívesen puncsolt Ronan bátyjának, aki fölöttük járt az Aglionbyn, de jól tudta, hogy nincs más választásuk. A Lynch család érdekesen értelmezte a szabadság fogalmát, és jelen pillanatban Declan jelentette az egyetlen kiutat.

Ronan átadta a kannát, és elvette Gansey-től a digitális diktafont.

– Ma este akarja nyélbe ütni a dolgot, mert tudja, hogy órám lesz.

A Camaro tanksapkája a lepattintható rendszámtábla mögött búj meg. Ronan némán nézte, hogyan zsonglörködik Gansey a tanksapkával, a benzineskannával meg a rendszámtáblával.

– Igazán segíthetnél – szólt oda neki Gansey. – Téged úgysem zavar, ha összekened az ingedet.

Ronan egykedvűen vakarta meg a csuklója köré csomózott öt bőrszíz alatti régi, barna vart. Múlt héten felváltva húzták egymást Adammal a BMW mögé csatolt utánfutón, és még mindig megvoltak az árulkodó nyomok.

– Kérdezd meg, találtam-e valamit! – szólította fel Gansey.

Ronan sóhajtvá nyújtotta át Gansey-nek a diktafont.

– Találtál valamit?

Ronan nem tűnt túl lelkesnek, de ez is része volt az imidzsének. Lehetetlen volt megállapítani, mennyire őszinte az érdektelensége.

A benzin lassan csordogált bele Gansey drága papucscipőjébe, ebben a hónapban már a második párat tette tönkre. Nem felelőtlenségből – „Minden pénzbe kerül, Gansey”, nyaggatta folyton

Adam –, csak éppen mindig későn mérte fel a tettei következményeit.

– Valamit. Négyórányi anyagot vettem föl, és határozottan van itt valami. De nem tudom, mit jelent. Tekerd előre! – intett a fejével a felvevő felé.

Ronan az autópálya felé fordult, és elmélázó tekintettel nyomta meg a lejátszó gombot. Egy pillanatig síri csönd hallatszott, amit csak a tücskök jeges ciripelése tört meg. Majd Gansey hangja:

– Gansey.

Hosszú szünet következett. Gansey lassan végigfuttatta az ujját a Camaro felhólyagzott fém lökhárítóján. Furcsa volt viszonthallania magát a felvételen: mintha nem is ő beszélt volna.

Aztán, nagyon messziről, nehezen kivehető női hang hallatszott:

– Ez minden?

Ronan tekintete ijedten siklott Gansey-re.

Gansey felemelte az ujját: *Várj!* Még az előbbinél is halkabb mormolás hallatszott a felvételtől, a ritmusán kívül semmit sem lehetett kivenni belőle: kérdések és válaszok követték egymást. Majd ismét Gansey testetlen hangja hallatszott:

– Ez minden, amit mondhatok.

Ronan az autó hátuljánál álló Gansey-re pillantott, aki úgy szedte a levegőt, mint a dohányosok: kitáguló orrlyukain keresztül mélyen beszívta, majd szétnyílt ajkán át kifújta.

Ronan nem dohányzott. Jobban kedvelte a másnaposságot.

Megállította a magnót, és így szólt:

– Hé, gyík, csöpög az olaj a gatyádra!

– Nem akarod megkérdezni, mi történt a felvétel idején?

Ronan nem akarta. Csak mereven nézte Gansey-t, ami gyakorlatilag felért egy kérdéssel.

– Semmi sem történt. Ezen kívül. Figyeltem a parkolót, ami a hideg ellenére tele volt bogarakkal, de semmi.

Gainsey egyébként sem hitte, hogy bármi különös fog tapasztalni a parkolóban, hiába volt jókor jó helyen. A Ley-vonalak szakértői azt állították, hogy ezek a vonalak néha teljes hosszukban vezetik a hangot, és akár több száz kilométerről vagy több évtizede keletkezett hullámokat is képesek továbbítani. Ezért olyan kísértetések az ilyen hangok. Ráadásul a kiszámíthatatlan rádióátvitel hatására szinte bármi adóvevővé válhat, ami a Ley-vonalon fekszik: egy hangrögző, egy lejátszó, egy jól hangolt emberi fül. Látónoki képességek híján Gainsey hangrögzőt vitt magával, mivel a zörejek gyakran csak lejátszáskor váltak hallhatóvá. Ezen a felvételen nem a többi hang számított furcsának. Hanem *Gainsey* hangja: Gainsey ugyanis egészen biztos volt benne, hogy nem szellemé.

– Meg se *szóltam*, Ronan. Egész éjjel csöndben voltam. De akkor hogy került a hangom a felvételre?

– Honnan tudtad, hogy rajta van?

– Hazafelé menet visszahallgattam az egészet. Semmi, semmi, semmi, aztán az én hangom. Persze Tőfi pont akkor rohadt le.

– Véletlen egybeesés? – kérdezte Ronan. – Nem hinném.

Megjegyzését ironikusnak szánta. Gainsey már annyiszor mondta, *Nem hiszek a véletlenekben*, hogy meg sem kellett szólalnia.

– Na, mit gondolsz? – kérdezte Gainsey.

– Végre megtaláltad a Szent Grált – felelte Ronan, túl gunyorosan ahhoz, hogy komolyan lehessen venni.

Szó, ami szó, Gainsey az elmúlt négy év során harmatgyenge bizonyítékokra volt kénytelen támaszkodni, de az alig hallható hang végre megadta neki a kezdőlökést. A Henriettában töltött tizennyolc hónap során felületes nyomok segítségével kutatott a

Ley-vonalak – a szent helyeket összekötő, tökéletesen egyenes energiacsatornák – meg az egyikük mentén fekvő titkos sír után. Ez a hátulütője, ha az ember láthatatlan energiavonalakat keres. Ezek a vonalak ugyanis... nos, *láthatatlanok*.

Sőt, talán nem is léteznek, erről Gansey azonban hallani sem akart. Életének tizenhét éve során már több tucat olyan jelenséggel találkozott, aminek a létezéséről szinte senki nem tudott, és a fiú a Ley-vonalat, a sírt és a sír királyi származású lakóját is ezek közé sorolta.

Egy új-mexikói múzeum kurátora egyszer azt mondta Ganseynek: *Fiam, neked megmagyarázhatatlan adottságod van a furcsaságok felfedezésére*. Egy, a római korról foglalkozó történész döbbenten jegezte meg: *Te az alá a kő alá is benézel, amit másnak eszébe sem jutna felemelni*. Egy nagyon öreg brit professzor pedig a következőket közölte vele: *A világ feltárja előtted minden titkát, fiam*. Az a lényeg, állapította meg magában Gansey, hogy az ember higgyen a keresett dolog létezésében, és egy nagyobb valami részeként tekintsen rá. Vannak titkok, amelyek csak az arra érdemesek előtt mutatkoznak meg.

Gansey így vélekedett a témáról: *Ha megvan a képességed, hogy bizonyos dolgokra rátalálj, az egész világ a tiéd*.

– Hé, az ott nem Whelk? – kérdezte Ronan.

Egy autó feltűnően lelassított a fiúk mellett, akik így alaposan szemügyre vehették a nyakát nyújtogató sofőrt. Gansey kénytelen volt megállapítani, hogy a jármű vezetője kísértetiesen hasonlít utált latintanárukra, a nem túl előnyös Barrington Whelk névre hallgató aglionbys öregdiákra. Gansey, mivel hivatalos titulusa III. Richard „Dick” Campbell Gansey volt, jobbra fütyült a flancos nevekre, de azt még ő is elismerte, hogy a Barrington Whelk név nehezen megbocsátható.

– Hé, nehogy megállj segíteni! – kiáltotta Ronan a kocsiján. – Hé, csontváz! Mit intéztél Declannel? – Ez utóbbi Adamnek szólt, aki éppen ebben a pillanatban mászott ki a BMW-ből, kezében Ronan telefonjával. Ronan felé nyújtotta a készüléket, de az megvetően rázta meg a fejét. Ronan utálta a telefonokat, a sajátját is beleértve.

– Ötrel jön – mondta Adam.

Ronannal ellentétben Adam pulóvere másodkézből származott, de a fiú mindent elkövetett, hogy kifogástalan legyen a megjelenése. Karcsú volt és magas, szőkésbarna haja féloldalasan hullott szép csontozatú, napbarnított arcába. Olyan volt, mint egy széпия fotó.

– Örvendek – válaszolta Gansey. – Ugye, te is ott leszel?

– Ha meghívtok. – Adam feltűnően udvarias fiú volt. És amikor bizonytalankodott, mindig kiütközött belőle déli származása.

Adam sosem ragaszkodott hozzá, hogy külön meghívják. Biztosan összekaptak Ronannel. Nem meglepő. Ronan az élő fába is bele tudott kötni.

– Ne baromkodj már! – felelte Gansey, és nagy kegyesen elvette Adamtól a zsírfoltos zacskót. – Kösz!

– Ronan vette. – Pénzügyekben Adam feltűnően gyorsan vállalta magára vagy hárította el a felelősséget.

Gansey Ronanre nézett, aki a Camarónak dőlve állt, és szórakozottan harapdálta a csuklóját díszítő bőrpántot.

– Mondd, hogy nincs rajta szósz! – szólt oda neki Gansey.

Ronan kiköpte a szíjat.

– Ugyan, kérlek – felelte gúnyosan.

– Uborka sincs benne – mondta Adam, aki már az autó mögött guggolt. Nem elég, hogy két kis doboz üzemanyag-adalékkal érkezett, még rongyot is helyezett a benzineskanna meg a világos nadragja közé, és közben teljes természetességgel tette a dolgát. Adam

igyekezett elrejtteni a származását, de ezek az apró gesztusok mindig leleplezték.

Gansey hirtelen elvigyorodott, a felismerés nyomán melegség járta át a testét.

– Villámkérdés, Mr. Parrish. Soroljon fel három dolgot, ami Leyvonlak közelségére utal!

– Fekete kutya – mondta Adam elnézően. – Démoni jelenlét.

– Camaro – szólt közbe Ronan.

Gansey zavartalanul folytatta:

– És szellemek. Ronan, légy olyan szíves, sorakoztasd fel a bizonyítékokat!

A három fiú elgondolkodva ácsorgott a késő délelőtti napsütésben, miközben Adam visszacsavarta a tanksapkát, Ronan pedig visszapörgette a hangfelvételt. Több méterrel arrébb, a hegyek fölé, vörös farkú sólyom vijjogott. Ronan ismét lenyomta a gombot, és a fiúk újra meghallgatták, hogyan rebeget el a nevét Gansey. Adam komoran hegyezte a fülét. A meleg napsütés vörös foltokat csalt az arcára.

Másfél éve szinte minden délelőtt így telt. Ronan és Adam tanítás után eljött érte, a tanárok megbocsátották neki a hiányzást, aztán a csapat, Noah-val kiegészülve, pizzázni indult. Négyen Declan ellen.

– Indítsd a kocsit, Gansey! – mondta Adam.

Gansey nyitva hagyta az ajtót, és bevágta magát a volán mögé. A háttérben Ronan harmadszor is lejátszotta a felvételt. Ebből a távolságból Gansey-nek felállt a hátán a szőr a hang hallatán. Valami azt súgta neki, hogy ez az öntudatlan hablatyolás új korszak kezdetét jelenti, bár a fiú azt még nem tudta pontosan, mire számíton.

– Gyerünk, Tőfi! – vicsorgott Ronan. Egy elsuhanó kocsiban rátenyereltek a dudára.

Gansey elfordította a kulcsot. A motor kattant egyet, aztán elnémult, végül berregve életre kelt. A Camaro sikeresen összeszedte magát. Még a rádió is működött: az a Stevie Nicks-dal szólt belőle, amit Gansey szerint egy félszárnyú galambról írtak. Bekapott egy szem sült krumplit. Mostanra megdermedt.

Adam hajolt be a kocsiba.

– Visszakísérünk a suliba. Odáig elvisz, de még nincs kész teljesen – mondta. – Rendesen meg kell javítani.

– Oké – kiabálta túl Gansey a motort. A háttérben a BMW alig hallható basszus hangokat adott ki magából, miközben Ronan minden maradék érzését az áramkörökbe pumpálta. – Van valami ötleted?

Adam egy papírfecnit húzott elő a zsebéből, és Gansey kezébe nyomta.

– Mi ez? – próbálta kisilabizálni Gansey Adam kusza kézírását. A betűk mintha menekültek volna valami elől. – Egy Látó telefonszáma?

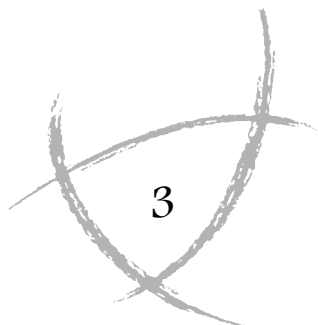
– Ha semmi kézzelfoghatót nem tapasztaltál tegnap este, akkor ez a következő lépés. Most már legalább lesz mire hivatkoznod.

Gansey elgondolkodott. A Látók folyton azzal traktálták, hogy gazdag lesz és nagy dolgokra hivatott. Az első megállapításhoz kétség sem férhetett, a második viszont nyomasztó teherként nehezedett a fiúra. Az új nyom alapján azonban a Látó talán valami mást mond majd.

– Jó – adta be a derekát. – De, mit kérdezzek tőle?

Adam átadta neki a diktafont. Elgondolkodva dobolt a Camaro tetején.

– Egyszerű – felelte. – Megpróbáljuk kideríteni, kivel beszéltél.

ARÓKA UTCA 300-BAN félelmetesen, zűrzavarosan indultak a reggelek. A lakók behúzott könyökkel közlekedtek, sorba álltak a fürdőszoba előtt, és azon veszekedtek, miért kellett még egy teafiltert tenni a csészébe, amikor már van benne egy. Blue-t várta az iskola, a termelékenyebb (vagy kevésbé intuitív) nagynéniket pedig a munka. A pirítós megégett, a müzli szétázott, a hűtő ajtaja pedig sokszor hosszú percekig nyitva maradt. Az indulók kulcsaikat csörgetve igyekeztek eldönteni, ki kit fuvarozzon el.

Ha reggeli közben megcsörrent a telefon, Maura így szólt: „Az univerzum hív a kettős vonalon, Orla”, mire Jimi, Orla, netán valamelyik másik nagynéni, mostohanagynéni vagy barátnő azon kezdett huzakodni, ki vegye fel az emeleti telefont. Két éve Blue unokatestvére, Orla azzal hozakodott elő, hogy a telefonos jóslás jó jövődelemkiegészítés lehetne, és rövid csatározás után a hírnevét féltő Maurát is sikerült meggyőznie. A „meggyőzés” úgy zajlott, hogy Orla – a csapást tompítandó – megvárta, amíg Maura elmegy egy hétvégi konferenciára, és titokban beszereltette a vonalat. Már reggel

hétkor özönlenni kezdtek a hívások, és voltak napok, amikor az egydolláros percdíj is tökéletesen jövedelmezőnek bizonyult.

A reggelek felértek egy edzéssel. És Blue úgy érezte, napról napra ügyesebben veszi az akadályokat.

Ám a templomnál töltött éjszakát követően Blue-nak senkivel sem kellett összemarakodnia a fürdőszobán, és Orla sem ejtette a vajas felére a pirítóst, miközben tízórait csomagolt magának. Amikor Blue felébredt, a rendszerint reggeli világosságban fürdő szobáját délutáni félhomály lepte el. A másik szobában Orla vagy a barátjával, vagy egy telefonálóval csevegett. Esetében nehéz volt különbséget tenni a kétfajta beszélgetés között. Blue mind a kettő után úgy érezte, muszáj lezuhanyoznia.

Blue akadálytalanul jutott be a fürdőszobába, ahol először is a haját vette szemügyre. Sötét apródfrizurája elég hosszú volt ahhoz, hogy hátrafésülje, ahhoz viszont rövid, hogy ne kelljen egy rakás csatot bevetnie a művelethez. A végeredmény tüskés, féloldalas, kiálló tincsekkel és felemás csatokkal tarkított, különleges, borzas lófarok lett. Blue-nak sok munkájába került, hogy ilyen legyen.

– *Anyá!* – kiáltotta el magát, amikor leugrott a csigalépcső utolsó fokáról. Maura a konyhapultnál állt, és éppen valami fura külsejű teafűvel bíbelődött. Döbbenetes szag lengte körül.

Maura nem fordult hátra. A pulton összegyűlt zöld színű tócsában gyógynövényyszálak úszkáltak.

– Ne kapkodj!

– Te se – felelt Blue. – Miért nem keltettél fel?

– Én próbáltalak – mondta Maura. – Kétszer is. A csudába! – csattant fel.

– Segítsek, Maura? – hallatszott Neeve lány hangja az asztal feől. A nő az asztalnál ült, kezében egy csésze teával. Ugyanolyan

pufók és angyali volt, mint mindig, semmi sem utalt arra, hogy egész éjszaka virrasztott. Blue-ra meredt, aki igyekezett kerülni a szemkontaktust.

– Kösz, de én is meg tudok főzni egy rohadt meditációs teát – felelte Maura. Majd Blue-hoz fordult: – Betelefonáltam az iskolába, hogy influenzás lettél. Külön kihangsúlyoztam, hogy egész éjjel hánytál. Holnap ne felejts el nyúzottnak tűnni!

Blue a szeméhez nyomta a tenyere élet. Eddig még egyszer sem hiányzott az iskolából templomi virrasztás miatt. Álmosnak ugyan álmos volt, de sosem zuhant úgy össze, mint előző éjszaka.

– A fiú miatt fáradtam el? – fordult Neeve-hez, miután leengedte a kezét. Azt kívánta, bárcsak ne emlékezne olyan tisztán a srácre. Illetve a *szellemére*, ahogy szétterpesztett ujjakkal terül el a földön. A lány azt kívánta, bárcsak „nem látottá” tehetné a dolgot. – Miat-ta aludtam ilyen sokáig?

– Azért aludtál ilyen sokáig, mert tizenöt szellem sétált keresztül rajtad, miközben a halott fiúval cseverésztél – vágott közbe Maura kurtán. – Én legalábbis ezt hallottam. Úristen, milyen szaga van ennek a teának?

Blue Neeve-re nézett, aki egykedvűen kortyolgatta tovább a teáját.

– Igaz ez? Tényleg szellemek sétáltak keresztül rajtam?

– Megengedted nekik, hogy elszívják tőled az energiát – felelte Neeve. – Erős lány vagy, de azért a te forrásaid is végesek.

Blue-nak egyszerre két dolog is megragadta a figyelmét. Az egyik: *Tényleg erős vagyok?* A másik pedig: *Azt hiszem, haragszom magamra.* Nem mintha szándékosan engedte volna a szellemeknek, hogy kiszípolyozzák.

– Meg kell tanítanod neki, hogyan védje meg magát – mondta Neeve Maurának.

– Már sok mindenre megtanítottam. Azért nem vagyok teljesen pocsék anya – felelte Maura, és egy csésze teát nyújtott át Blue-nak.

– Nem kérek. Állati bűdös. – A lány egy doboz joghurtot vett elő a hűtőből. Majd, anyja iránti szolidaritásból, Neeve-hez fordult: – Idáig egyszer sem kellett megvédenem magam a templomnál.

Neeve eltűnődött.

– Ez furcsa. Amennyire felerősíted az energiamezőket, kész csoda, hogy eddig nem bukkantak a nyomodra.

– Hagyd már abba! – csattant fel Maura. – Nem kell úgy félni a halottaktól.

Blue most is ott látta maga előtt Gansey kísérteties alakját, amint megsemmisülten és zavarodottan botorkál a bejárat felé.

– Anya, a szellemek a templomnál... meg lehet akadályozni a halálukat? Nem lehet figyelmeztetni őket?

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Kettőt csörrent, majd folyamatos sípolásba kezdett, ami azt jelentette, hogy Orla még mindig az előző hívóval beszél.

– Pukkadj meg, Orla! – kiáltotta Maura, bár Orla nem hallhatta.

– Majd én – mondta Neeve.

– De...

Maura nem fejezte be a mondatot. Blue kíváncsi volt, vajon az anyja azt akarta-e mondani, hogy Neeve sokkal magasabb percdíjjal dolgozik.

– Tudom, mire gondolsz – mondta neki Maura, miután Neeve kiment a konyhából. – De a legtöbbször szívrohamban, rákban vagy valami más visszafordíthatatlan dologban hal meg. Az a fiú meg fog halni.

Blue-ban megint ébredezni kezdett a furcsa bánat, amit előző nap érzett.

– Nem hinném, hogy egy aglionbys fiú szívrohamban halna meg. Egyáltalán, miért szólsz a vendégeidnek?

– Hogy mindent elrendezhessenek, mielőtt meghalnak – nézett Maura sokatmondóan Blue-ra. Nem tűnt különösebben meggyőzőnek, ahogy ott állt a farmerében, mezítláb, kezében egy bögre trágyaszagú teával. – Nem fogom megtiltani, hogy figyelmeztessd őt, Blue. De arra számítsál, még ha meg is találod, nem fog hinni neked, és hiába tudja majd előre, mi történik vele, nem menekülhet meg. Ha valami hülyeségre készül, lehet, hogy le tudod beszélni róla. De az is lehet, hogy tönkreteszed az utolsó hónapjait.

– Bagoly mondja verébnek – csattant fel Blue. De tudta, hogy Maurának igaza van, legalábbis ami az első dolgot illeti. Szinte minden ismerőse azon a véleményen volt, hogy az anyja mások hiszékenységéből él. Blue azt sem tudta, hogyan fogjon hozzá az egészhez: kezdjen szaglászni egy aglionbys után, kopogjon be a Land Rover vagy a Lexus ablakán, és figyelmeztesse a srácot, hogy ellenőriztesse a fékeket vagy kössön életbiztosítást?

– Nem tudom megakadályozni, hogy találkozz vele – mondta Maura. – Már ha Neeve-nek igaza van. A sors azt akarja, hogy megismerd.

– A sors – visszhangozta Blue, fagyos pillantást vetve az anyjára. – Én azért nem dobálóznék ilyen szavakkal reggeli előtt.

– Már rég megreggeliztünk – felelte Maura.

A lépcső megnyikordult Neeve léptei alatt.

– Téves kapcsolat – mondta a tőle megszokott közömbösséggel. – Máskor is előfordult már?

– A számunk nagyon hasonlít egy escortügynökség számához – válaszolta Maura.

– Aha! Így már világos. Blue – mondta Neeve, miután letelepedett az asztalhoz –, ha akarod, megnézhetem, miben halt meg a fiú.

Erre Maura is, Blue is felkapta a fejét.

– Jó – vágta rá Blue.

Maura már nyitotta volna a száját, de végül csöndben maradt.

– Van itthon szőlőlé? – kérdezte Neeve.

Blue zavartan a hűtőszekrényhez lépett, és kérdő tekintettel emelt föl egy kancsót.

– Áfonyalé?

– Az is jó lesz.

Maura kifürkészhetetlen arccal nyúlt be a szekrénybe, és elővett egy sötétkék salátástálat. Lecsapta Neeve elé az asztalra.

– Én mosom kezeimet – mondta.

– Miért? Mit jelentsen ez? – kérdezte Blue.

De nem kapott választ.

Neeve, szelíd arcán szelíd mosollyal, teletöltötte a tálat gyümölcslével. Maura lekapcsolta a villanyt. A külvilág hirtelen sokkal hívogatóbbnak tűnt a homályba burkolózott konyhához képest. Az áprilisi fák szorosan a konyhaablakhoz nyomódtak – zöld levél zöld levél hátán –, és Blue úgy érezte, mintha csupa fa venné körül. Mintha egy erdő közepén állna.

– Csendet kérek – jegyezte meg Neeve lesütött szemmel. Blue kihúzott egy széket, és leült. Maura a pultnak támaszkodott, és karba fonta a kezét. Ritkán fordult elő, hogy Maura így kijött a sodrából, mégsem tett semmit ellene.

– Hogy is hívják a fiút? – kérdezte Neeve.

– Csak annyit mondott, hogy Gansey. – Blue kissé idegesen mondta ki a nevet. Úgy érezte, azáltal, hogy a fiú az ő kezébe helyezte az életét, hatalmas terhet rakott a vállára.

– Ennyi is elég lesz.

Neeve mozgó ajakkal hajolt a tál fölé, sötét tükörképe lassan imbolygott a folyadék színén. Blue-nak eszébe jutott, mit mondott az anyja:

Én mosom kezeimet.

Minden sokkal ünnepélyesebbnek hatott, mint egyébként, amittől úgy tűnt, hogy amit tesznek, közelebb áll a valláshoz, mint egyszerű babonákhoz.

Neeve dünnögött valamit az orra alatt. Bár Blue semmi értelmet nem tudott kihámozni az artikulálatlan mormolásból, Maura feltűnően diadalmas képet vágott.

– Hát – szólalt meg Neeve –, ez is valami.

A mondat hallatán Blue rögtön tudta, mi történt.

– Mit láttál? – kérdezte. – Hogyan halt meg?

Neeve egy pillanatra sem vette le a szemét Mauráról. Mintha egy kérdést tett volna fel a nővérenek, miközben azt válaszolta:

– Láttam őt. Aztán eltűnt. A semmibe.

Maura széttárta a kezét. Blue jól ismerte ezt a mozdulatot. Az anyja ezzel a gesztussal zárta le a vitát, ha az övé volt az utolsó szó. Ezúttal azonban egy tál áfonyalé tett pontot a dolog végére, Blue-nak pedig fogalma sem volt róla, mit jelentsen ez az egész.

– Az egyik pillanatban még itt volt, aztán egyszer csak eltűnt, mint a kámfor – mondta Neeve.

– Megesik az ilyen – mondta Maura. – Elvégre Henriettában vagyunk. Vannak helyek, ahova nem látok el. Máskor meg olyan dolgokat látok – és itt *szándékosan* nem nézett Blue-ra –, amikre álomban se gondolnék.

Blue-nak eszébe jutott, mennyit erősködött az anyja, hogy Henriettában maradjanak, annak ellenére, hogy egyre drágább lett az

élet, és más városokban több lehetőség várt volna rájuk. Blue egyszer elkapott egy levélváltást az anyja számítógépén: Maura egyik férfi vendége hevesen könyörgött, hogy a nő vigye magával Blue-t és „mindent, ami fontos” a férfi baltimore-i sorházába. Válaszában Maura szigorúan közölte a férfival, hogy ez több okból is lehetetlen, legfőképpen azért, mert a világért sem hagyná el Henriettát, végül, de nem utolsósorban pedig azért, mert nem tudhatja, a férfi nem baltás gyilkos-e. A férfi csak egy szomorú smiley-t küldött válaszul. Blue néha elgondolkodott, vajon mi lehet vele.

– Mondd el, mit láttál! Mi az, hogy eltűnt a „semmibe”? – kérdezte Blue.

– Követtem a fiút a halálba – felelte Neeve. – Úgy éreztem, közel a vég, de aztán eltűnt a szemem elől. Nem tudom mivel magyarázni. Lehet, hogy az én hibám.

– Nem – szólt közbe Maura. Amikor látta, hogy Blue továbbra is kérdőn néz rá, hozzátette: – Olyan, mint amikor nincs adás a tévében, de ettől még tudod, hogy a készülék be van kapcsolva. Ehhez tudnám hasonlítani. Ám még sosem fordult elő, hogy valaki bemenjen oda.

– Hát ő bement. – Neeve eltolta magától a tálat. – Azt mondtad, ez nem minden. Mire lehet még következtetni ebből?

– Bizonyos csatornák nem jönnek be egyszerű kábelen – mondta Maura.

Neeve idegesen dobolt az asztalon szép ujjaiával, majd így szólt:

– Ezt nem mondtad.

– Mert nem volt érdekes – felelte Maura.

– Ha egy fiatalember eltűnik a semmiben, az nagyon is érdekes. Sőt, az sem érdektelen, mire képes a lányod. – Neeve Maurára szegezte szúrós tekintetét. Maura ellökte magát a pultról, és hátat fordított a testvérének.

– Ma délután dolgoznom kell – szólalt meg Blue, miután rájött, hogy vége a beszélgetésnek. A levelek tükörképe lassan hullámozott a tálban, még mindig erdőt idézett, de sötétebb volt.

– Ebben fogsz dolgozni? – kérdezte Maura.

Blue végignézett magán. Ruházata több rétegnyi vékony pólóból állt, amelyek közül egyet a lány az úgynevezett tépett technikával alakított át.

– Mi van vele?

Maura vállat vont.

– Semmi. Mindig is excentrikus lányt akartam magamnak. Nem gondoltam volna, hogy idáig fajulnak a gonosz terveim. Meddig dolgozol?

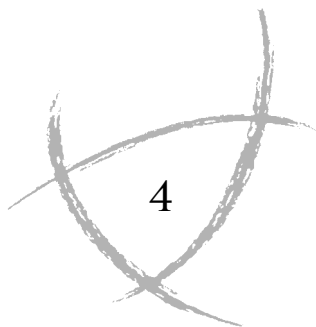
– Hétfig. De lehet, hogy tovább. Cialinának kellene fél nyolcig maradnia, de egész héten arra célozgatott, hogy a bátyjának sikerült jegyet szereznie az *Estére*, és bárcsak valaki átvinné tőle az utolsó fél órát...

– Nyugodtan mondhattál volna nemet. Mi az az *Este*? Ahol az összes lányt fejszével ölik meg?

– Igen, pontosan. – Blue felhőrpintette a joghurtját, és közben lopva Neeve-re sandított, aki még mindig a homlokát ráncolva ült a félretolt gyümölcsleveses tál mellett. – Na, jó, én mentem.

Blue hátralökte a székét. Maura hallgatása többet mondott minden szónál. Blue komótosan a szemetesbe hajította a joghurtos dobozt, a mosogatóba dobta a kanalát, majd a lépcső felé indult, hogy cipőt húzzon.

– Blue! – szólt utána Maura. – Ugye, mondanom sem kell, hogy ne csókolj meg senkit?

ADAM PARRISH tizennyolc hónapja volt Gansey barátja, és tudta, hogy a barátság kötelez. Nevezetesen arra, hogy higgyen a természetfölöttiben, elviselje Gansey anyagi zűrjeit, és együtt bandázzon Gansey többi barátjával. Az első kettő csak az Aglionbyn kívül jelentett problémát, az utóbbi pedig akkor, ha Ronan Lynch is jelen volt.

Gansey egyszer azt mondta Adamnek, fél, hogy az emberek nem tudnak mit kezdeni Ronannel. Ami valójában azt jelentette, aggódik, hogy valaki egyszer késsel támad Lynchnek.

Adam néha eltöprengett, vajon Ronan az apja halála előtt is ilyen volt-e, de csak Gansey ismerte őt olyan régről. Vagyis Gansey és Declan, ám Declan szemmel láthatóan nem bírt a testvérével, ezért is időzítette úgy a látogatását, hogy Ronan órán legyen.

Adam a Monmouth 1136 előtt, az emeleti lépcsőfordulóban várta Declant és a barátnőjét. A barátnő, aki lenge fehér selyemruhát viselt, kísértetiesen hasonlított Briannára vagy Kayleigh-re, vagy hogy is hívták Declan előző barátnőjét. Mindhármuknak szőke, vállig érő haja és világos szemöldöke volt, ami jól ment Declan sötét

bőrcipőjéhez. Declan, aki, politológusgyakornokhoz méltón, öltönyt viselt, legalább harmincévesnek nézett ki. Adam azon tűnődött, vajon ő is ilyen komolyan festene-e öltönyben, vagy ezen a téren is szégyenkeznie kellene a fiatalsága miatt.

– Köszönöm, hogy eljöttél – mondta Declan.

– Nincs mit – felelte Adam.

Adam valójában nem a két szép szeméért találkozott Declannel és Barátnővel, hanem egy megérzés miatt, amitől nem bírt szabadulni. Adam az utóbbi időben úgy érezte, mintha valaki... *kémkedne* utánuk. Nem igazán tudta konkrét szavakba önteni a sejtését. Egy véletlenül elkapott sanda pillantás, egy sor elmosódott, idegen lábnyom a lépcsőházban, a könyvtáros, aki közli vele, hogy valaki más is belenézett az általa kikölcsönzött misztikus szövegbe. De nem akarta fölöslegesen terhelni Gansey-t. Szegény srácnak így is éppen elég baja volt.

Adamet nem az érdekelte, hogy vajon Declan kémkedik-e utánuk. Ezt már régóta tudta, és gyanította, hogy a dolognak inkább Ronanhez lehet köze, mint a Ley-vonalakhoz. Ennek ellenére úgy gondolta, nem árt, ha kicsit körbeszaglászik.

Barátnő olyan tekintettel sandított körbe, hogy szinte ordított róla a hátsó szándék. A Monmouth 1136 éhes kinézetű, kibelezett, fekete szemű téglagyár volt, amely egy majdnem teljes háztömböt elfoglaló, gyomos telken emelkedett. Az épület eredeti funkciójáról a keleti falra felfestett felirat adott bővebb tájékoztatást: Monmouth gyár. Azt azonban sem Gansey-nek, sem Adamnek nem sikerült kiderítenie, pontosan mit is gyártottak a Monmouth-ban. Valami olyasmit, amihez nyolcméteres belmagasság és tágas csarnokok szükségeltettek, valamit, amitől nedvességfoltok keletkeztek a padlón és vajatok a téglafalban. Olyasmit, amire már volt kereslet.

A lépcső tetején Declan minden tudnivalót belesuttogott Barátnő fülébe, aki olyan idegesen kacarászott, mintha hétpecsétes titkokra derült volna fény. Adam nézte, ahogy Declan ajka beszéd közben lágyan hozzáér Barátnő fülcimpájához, de amikor Declan felpillantott, félrekapta a tekintetét.

Adam feltűnés nélkül tudott megfigyelni másokat. Csak Gansey volt képes rajtakapni.

Barátnő a telekre mutatott a repedt ablaküvegen keresztül. Declan követte a lány tekintetét, és szemügyre vette a fekete, dühös görbékét, amelyeket Gansey és Ronan kocsija rajzolt a porba. Declan vonásai megkeményedtek, még ha Gansey volt is a tettes, ő Ronanre gyanakodott.

Adam egyszer már bekopogott az ajtón, de most megismételte a műveletet – egy hosszú, két rövid, ez volt a jel.

– Elég nagy a kosz – mentegetőzött.

Ez inkább Declan barátnőjének szólt, mint Declannek, aki jól tudta, milyen állapotban van a lakás. Adam gyanította, hogy Declan arra számít, a lány bájosnak találja majd a rendetlenséget. Declan semmit sem csinált ok nélkül. Ashley erényére hajtott, és minden lépését – még a Monmouth gyárba való rövid kitérőt is – ennek az egy célnak rendelte alá.

Semmi válasz.

– Rácsörögjek? – kérdezte Declan.

Adam elfordította a gombot, majd a bezárt ajtónak feszítette a térdét, és kicsit megemelte a lapot. Az ajtó kivágódott. Barátnő elismerően kiáltott fel, holott a siker inkább az ajtó hiányosságainak volt köszönhető, mint Adam ügyességének.

Beléptek a lakásba, és Barátnő veszélyes szögben döntötte hátra és hátra és még hátrább a fejét. A magas mennyezeten csupasz

vasgerendák támasztották alá a tetőt. Gansey lakása egy álmodozó laboratóriumára hasonlított. Feltárult előttük az egész emelet több ezer négyzetmétere. Két falat régi ablakok alkották – több tucat apró, megvetemedett üveg ablaktábla meg néhány átlátszó, amit Gansey szerelt be –, a másik kettőt pedig térképek borították: Virginia, Wales, Európa hegyei. Mindegyiken filctollal húzott vonalak virítottak. Kissé arrébb egy teleszkóp nézett a nyugati égboltra, lábánál nagy halom fura kinézetű, a mágneses tevékenység mérésére alkalmas kütyü hevert.

És mindent elborítottak a könyvek. Nem rendezett sorokban, mint azoknál az értelmiségieknél, akik így próbálják lenyűgözni a vendégeiket, hanem egymásra hányva, akár egy megszállott tudósnál. Néhány nem is angolul íródott. Némelyik meg szótár volt azokhoz a nyelvekhez, amelyeken az előbb említett könyvek születtek. És a Sports Illustrated fürdőruha-katalógusából is lehetett találni egy-két példányt.

Adamet rögtön elfogta az ismerős érzés. Nem az irigység, hanem a *vágy*. Egyszer majd neki is lesz annyi pénze, hogy ilyen lakást vegyen magának. Olyan lakást, amely pontosan úgy fog kinézni kívülről, ahogyan ő néz ki belülről.

Egy hang azt kérdezte Adamtól, vajon tényleg ennyire káprázatos belülről, vagy ez is olyasmi, amire születni kell. Gansey azért olyan, amilyen, mert kiskora óta dúskál a pénzben; olyan, mint egy virtuóz, akit alighogy jární kezdett, már oda is ültettek a zongora elé. Adam a kívülálló, a felkapaszkodott, még most is a tájszólásával küszködött, és az ágya alatt, egy müzlis dobozban rejtegette a spórolt pénzét.

Barátnő önkéntelenül is a szívéhez kapott a férfias meztelenség láttán. Ebben az esetben azonban nem egy személy volt meztelen,

hanem egy tárgy: Gansey két matracból és egyetlen csupasz fémvázból összerakott ágya, amely félig vetetlenül hivalkodott a szoba közepén. Feltűnősége ellenére kifejezetten bensőséges látványt nyújtott.

Gansey egy régi íróasztalnál ült, háttal az ajtónak, és a tollát pattogatva bámult ki a keletre néző ablakon. Vaskos napló hevert előtte, amelynek lapjait szinte teljesen elborították a beragasztott könyvkivágások meg a sűrűn írt jegyzetek. Adam nem először hökkent meg Gansey koravénységén: öreg ember fiatal testben, vagy fiatal ember egy öreg ember életében.

– Megjöttünk – szólalt meg Adam.

Amikor Gansey nem válaszolt, Adam odalépett szórakozott barátjához. Barátnő újabb sikkantásokat hallatott, amelyek mindegyike *O* betűvel kezdődött. Gansey, pár müzlis doboz, némi csomagolóanyag és falfesték felhasználásával, Henrietta térdmagasságú másolatát építette fel a helyiség közepén, így a három látogató csak a főutcán keresztül tudta megközelíteni az íróasztalt. Adam jól tudta, mi rejzőzik a háttérben: az épületek Gansey álmatlanságáról árulkodtak. Minden ébren töltött éjszaka újabb fallal gyarapította a makettet.

Adam megállt Gansey mellett. Gansey szórakozottan rágszált egy mentalevelet, melynek illata teljesen körülengte a testét.

Adam megérintette a Gansey jobb fülét eldugaszoló gombot, mire a barátja ijedten rezzenett össze.

Gansey talpra ugrott.

– Na, sziasztok!

Mint mindig, most is úgy festett, mint egy amerikai háborús hős, ezt sugározta kócos barna haja, szűkre húzott mogyoróbarna szeme és egyenes orra, amit kegyes angolszász ősei hagyományoztak rá. Lerítt róla, hogy bátor és erős, s a kézfogása is határozott.

Barátnő csak ámult és bámult.

Adam még emlékezett, első pillantásra milyen félelmetesnek találta Gansey-t. Két Gansey-t ismert: az igazit, aki Gansey lelkének megtestesülése volt, és azt, akinek az álarcát Gansey reggelente magára öltötte, amikor a nadrágja hátsó zsebébe csúsztatta a tárcáját. Az előbbi zaklatott volt, szenvedélyes és akcentus nélkül beszélt, az utóbbi viszont szinte hivalkodott látens hatalmával, amikor a virginiai vagyonosok affektálásával köszöntötte az embereket. Adamnek nem fért a fejébe, miért nem láthatja soha egyszerre mindkét verziót.

– Nem vettem észre, hogy itt vagytok – mondta Gansey, teljesen fölöslegesen. A két fiú összeütötte az öklét. Gansey részéről kissé bumfordinak tűnt ez a gesztus, látszott, hogy másik rétegből vette kölcsön a kifejezést.

– Ashley, bemutatom Gansey-t – mondta Declan a tőle megszozott kellemes, semleges hangon. Ilyen hangon számolnak be a viharokrókról és a hidegfrontok érkezéséről. Ilyen hangon sorolják fel a kis kék tabletták mellékhatásait. Ilyen hangon magyarázzák el a 747-es biztonsági előírásait. – Dick Gansey-t – tette hozzá.

Ha Gansey-ben fel is merült a gondolat, hogy Declan barátnője feláldozható, igazi megújuló erőforrás, nem mutatta. Csupán annyit mondott kissé fagyos, kioktató hangon:

– Ahogy azt Declan is tudja, az apámat hívják Dicknek. Én Gansey vagyok, így egyszerűen.

Ashley nem vette a lapot, inkább döbrentnek tűnt.

– *Dick?*

– Családi név – legyintett Gansey elcsigázottan, mint akinek már századszorra sütik el ugyanazt a poént. – Próbálok nem foglalkozni vele.

– Te is az Aglionbybe jársz, ugye? Eszméletlen ez a lakás. De miért nem laksz a kollégiumban? – kérdezte Ashley.

– Mert ez az épület az enyém – felelte Gansey. – Jobb befektetés, mint kollégiumra költeni. Mert mire megy el az a pénz? A nagy semmire.

III. Dick Gansey gyűlölte, ha a fejéhez vágták, hogy úgy beszél, mint II. Dick Gansey, pedig most pontosan ez volt a helyzet. Ha akarták, mindketten szép kis pórázon vezették elő csinos kockás kabátba bújtatott logikájukat.

– Úristen – mondta Ashley. Adamre nézett. Tekintete nem időzött sokat a fiún, de annak rögtön eszébe jutottak a pulóvere vállán virító bolyhok.

Nehogy odanyúlj! Nem vette észre. Ahogy más sem.

Adam nagy nehezen kihúzta magát, és megpróbálta olyan lazán viselni az egyenruháját, mint Gansey vagy Ronan.

– Ash, nem fogod elhinni, miért van itt Gansey – szólt közbe Declan. – Mondd el neki, Gansey!

Gansey nem tudta megállni, hogy ne beszéljen Glendowerről. Mindig ez lett a vége.

– Mennyit tudsz a walesi királyokról? – kérdezte.

Ashley összecsiszította az ajkát, és elgondolkodva csipkedte a nyakát.

– Hmmm. Llewellyn? Glendower? Az angol menetelő urak?

A Gansey arcán felragyogó mosollyal egész szénbányákat lehetett volna felgyújtani. Adam semmit sem tudott Llewellynről és Glendowerről, amikor megismerkedett Gansey-vel. Gansey-nek részletesen el kellett magyaráznia, Owain Glyndŵr – a walesiül nem értők kedvéért: Owen Glendower –, középkori walesi nemes hogyan szállt harcba az angolok ellen Wales függetlenségéért, majd

amikor a vég már elkerülhetetlennek látszott, hogyan tűnt el a szigetéről és a történelemből.

Gansey-t nem zavarta, hogy újra meg újra el kell mesélnie a történetet. Úgy idézte fel az eseményeket, mintha tegnap történtek volna: lelkesen beszélt a Glendower születését kísérő mágikus jelekről, a hős láthatatlanná válásáról, a nagy hadseregek elleni bámulatos győzelmeiről, végül pedig a férfi titokzatos eltűnéséről. Gansey szavai nyomán Adam szinte látta maga előtt a lágyan emelkedő walesi dombokat, a Dee folyó széles, csillogó szalagját és a zord északi hegyeket, ahol Glendowert utoljára látták. Gansey történeteiben Owain Glyndŵr halhatatlan volt.

Most, hogy újra végighallgatta a történetet, Adam rájött, hogy Gansey nem pusztán történelmi alakként tekint Glendowerre, Gansey olyan akart lenni, mint ő: bölcs és bátor férfi, aki konokul halad a célja felé, természetfölötti képességekkel rendelkezik, élvezzi az emberek tiszteletét, a legendája pedig messze túléli őt.

– Hallottál már az alvó királyok legendájáról? – kérdezte Ashley-től Gansey, aki teljesen belemelegedett izgalmas, rejtelmekkel teli meséjébe. – A legenda szerint az olyan hősök, mint Llewellyn, Glendower és Arthur, nem haltak meg, hanem a sírjukban alsznak, és csak arra várnak, hogy valaki felébressze őket.

Ashley értetlenül pislogott, majd így szólt:

– Ez olyan, mint egy metafora.

Nem is volt annyira buta, mint a többiek hitték.

– Lehet, hogy az – felelte Gansey. Fellengzősen a térképek felé intett, amelyeket keresztül-kasul szabdaltak a Glendower által is bejárt Ley-vonalak. A fiú felkapta a háta mögött heverő naplót, és lapozgatni kezdett a térképek meg a jegyzetek között, hátha fel tud hozni valamit példaként. – Szerintem Glendower testét áthozták

az Újvilágba. Pontosabban, ide, Virginiába. Meg akarom találni a sírját.

Adam legnagyobb megkönnyebbülésére Gansey azt már nem fejtette ki, hogy ő hisz a legendákban, amelyek szerint Glendower még most, évszázadokkal később is életben van. Azt sem fejtette ki, hogy az örök álomba merült Glendower megjutalmazza azt, aki felébreszti őt. És azt sem fejtette ki, hogy mindenáron meg akarja találni a rég eltűnt királyt. Meg azt sem, hogy ha a mániája nem hagyja nyugodni, akár éjfélkor is képes felhívni Adamet. Nem szólt a mikrofilmekről és a múzeumokról, az újságcikkekről és a fémdetektorokról, a törzsutasprogramokról és a rongyosra lapozott szótárakról.

Ahogy a mágiáról és Ley-vonalakról sem.

– Ez örület – mondta Ashley. A naplóra szegezte a tekintetét. – Miből gondolod, hogy itt van?

Erre két lehetséges válasz is volt. Az első kizárólag a történelmi tényeken alapult, és a hétköznapi emberek számára szinte feldolgozhatatlan volt. A másik varázsvesszőkkel és némi mágiával bővítette ki az egyenletet. Voltak napok, pocsék napok, amikor Adam az első választ találta elfogadhatónak, de azt is csak részben. De mivel Gansey barátja volt, inkább az utóbbi felé hajlott. Ronan, Adam bánatára, sokkal rátermettebbnek bizonyult ezen a téren: ő megingathatatlanul hitt a természetfölöttiben. Adam hite nem volt teljesen szilárd.

Ashley – talán mert átmeneti ismerősnek vagy szkeptikusnak ítéltetett – a történelmi verziót hallhatta. Gansey professzoros hangon sorolta fel a környéken található walesi helységneveket, a Virginia talajából kiásott 15. századi leleteket, és egy korai, Kolumbusz előtti, walesiek vezette amerikai partraszállás történelmi bizonyítékait.

Az előadás félidejében Noah – a Monmouth gyár magának való harmadik lakója – lépett ki a Ronan hálószobájául kinevezett

irodával szomszédos aprócska szobából. Noah ágya egy titokzatos berendezéssel osztozott a zsebkendőnyi helyen, amiben Adam valamiféle nyomdagépet vélt felfedezni.

Noah beljebb lépett a szobába, majd, ahelyett, hogy rámosolygott volna Ashley-re, döbbsen meredt a lányra. Nehezen oldódó típus volt.

– Ő itt Noah – mondta Declan olyan hangon, hogy azzal csak megerősítette Adam feltevését: a Monmouth gyár és lakói csupán turisztikai látványosságot, ideális utólagos beszédtemát jelentettek Declan és Ashley számára.

Noah kezet nyújtott a lánynak.

– Juj, de *hideg* a kezed! – Ashley a blúzára szorította az ujjait, hogy megmelengesse őket.

– Már hét éve halott vagyok – közölte Noah. – Ahhoz képest nem rossz.

Noah, makulátlan szobájával ellentétben, mindig rendezetlennek tűnt. Volt valami zavaró a ruházatában, a – legtöbbször hátrafésült – szőke hajában. Rendetlen egyenruhája láttán Adam mindig megnyugodott, mert úgy érezte, kevésbé lóg ki a sorból. Gansey mellett, akinek ropogósra vasalt fehér inge önmagában többbe került, mint Adam biciklijé (aki azt állítja, észre sem lehet venni a különbséget a bevásárlóközpontban vett és egy olasz szabó által készített ing között, az még sosem látta az utóbbit), vagy Ronan mellett, aki csupán azért adott ki kilencszáz dollárt egy tetoválásért, hogy felbosszantsa a testvérét, nehéz volt elvegyülni az Aglionby diákjai között.

Ashley-nek torkára fagyott az udvarias kuncogás, amikor Ronan lépett ki a szobájából. Örök borongósságot ígérő felhő suhant át Declan arcán.

Ronan és Declan Lynch le sem tagadhatták volna, hogy testvérek, hiszen egyforma sötétbarna hajuk és hegyes orruk volt, de Ronan erőssége másban rejtett, mint Declané. Declan széles állkapcsa és mosolya azt sugározta: *Szavazz rám!*, míg Ronan borzas feje és pengeszája azt üzenté: *Vigyázz, mérgezõ!*

– Ronan – mondta Declan. A telefonban direkt megkérdezte Adamtól: *Mikor nem lesz otthon Ronan?* – Azt hittem, teniszezni mentél.

– Úgy is volt – felelte Ronan.

Rövid csönd támadt, amíg Declan átgondolta, mit mondjon Ashley előtt. Ronan élvezte, hogy a testvérébe fojtotta a szót. A két idősebbik Lynch testvér – összesen hárman voltak –, amióta csak ismerte őket Adam, folyton marakodott. A többséggel ellentétben Gansey jobban kedvelte Ronant Declannél, és ezzel ki is alakultak az erőviszonyok. Adam gyanította, hogy Gansey azért húz Ronan felé, mert az a gorombaságig őszinte volt, Gansey pedig mindennél előbbre tartotta a becsületességet.

Amíg Declan a megfelelő szavakat kereste, Ronan keresztbefonta karját a mellén.

– A megfelelő embert választottad, Ashley. Csodálatos éjszakát tölthetsz velem, és holnap már át is adhatod a helyed a következő lánynak.

Magasan a fejük fölött egy légy zümmögve csapódott neki az ablaktáblának. Ronan háta mögött lassan becsukódott a gyorshajtási cetlik fénymásolatával teleragasztott ajtó.

Ashley szája inkább egy féloldalas *D* betűt formázott, mint egy kerek *O*-t. Gansey feltűnően későn vágott rá Ronan karjára.

– Nem úgy gondolta – mondta Gansey.

Ashley lassan becsukta a száját. Pislogva nézett Wales térképére, majd Ronanre. Ronan jól választotta meg a fegyverét: csak a szintizta igazat mondta, mit sem törődve az udvariasság szabályaival.

– Az öcsém – szólalt meg Declan. De nem fejezte be. Kár lett volna bármit is mondania, hiszen Ronan tettei önmagukért beszéltek. – Mi most elmegyünk. Ronan, azt ajánlom, válogasd meg... – de most sem tudta befejezni a mondatot. A testvére már minden poént ellőtt.

Declan megszorította Ashley kezét, és a lakásajtó felé intett a szemével.

– Declan! – szólalt meg Gansey.

– Ne feszítsd tovább a húrt! – figyelmeztette Declan. Levonszolta Ashley-t a keskeny lépcsőn, és már hozzá is kezdett, hogy kidumálja magát: *Mondtam, hogy nem normális, ezért is próbáltam úgy intézni a dolgot, hogy ne legyen itt, ő találta meg apát, és ettől teljesen becsavarodott. Nincs kedved egy kis tengeri herkenyűhöz, ma homár-evős hangulatban vagyok. Te is?*

– Jaj, Ronan! – nyögött fel Gansey, amint becsukódott az ajtó.

Ronan továbbra is harcias képet vágott. Az ő becsületkódexe nem tűrte a hűtlenséget, az alkalmi kapcsolatokat. Nem arról szólt ez, hogy helytelenítette őket, csak nem értette, mi szükség van rájuk.

– A bátyád egy hímrinyó. Mit foglalkozol vele? – mondta Gansey. Adam véleménye szerint Gansey-nek sem kellett volna Ronannal foglalkoznia, de ezen a meccsen már túl voltak.

Ronan meredeken vonta föl a szemöldökét.

Gansey összecsukta a naplóját.

– Nem tudsz meghatni. A csajnak semmi köze az ügyetekhez. – Ezt úgy mondta, mintha az *ügy* valami tárgy lenne, amit fel lehet

emelni, hogy alánézzenek. – Szemét voltál vele. És minket is lejárrattál.

Ronan fenyegetően nézett, de Adam tudta, mi a dörgés. Ronan nem a viselkedése miatt volt zavarban, hanem azért, mert Gansey is tanúja volt a jelenetnek. A Lynch testvérek közötti viszály elég sötét volt ahhoz, hogy elhomályosítsa az érzéseket.

Ezt nyilván Gansey is ugyanolyan jól tudta, mint Adam. Gansey idegesen simogatta hüvelykujjával az alsó ajkát, neki magának fel sem tűnt ez a szokása, Adam pedig nem figyelmeztette. Gansey elkapta Adam tekintetét, és így szólt:

– Úristen, de mocskosnak érzem magam! Gyerünk! Menjünk el Ninóhoz! Eszünk egy pizzát, felhívjuk azt a Látót, és máris szebbnek fogjuk látni ezt a rohadt világot.

Adam ezért bocsátott meg annak a sekélyes, nagyképű Ganseynek, akit annak idején megismert. Gansey – a pénze és a jól csengő neve, a csibészes mosolya és a harsány nevetése miatt, továbbá azért, mert szerette az embereket, akik (minden félelme ellenére), viszontszerették őt – bárkit megnyerhetett volna magának. Ő azonban őket választotta: a három srácot, akik egyébként – más-más okoknál fogva – biztosan barát nélkül maradtak volna.

– Én nem megyek – mondta Noah.

– Most már örökké egyedül akarsz lenni? – kérdezte Ronan.

– Ronan! – förmedt rá Gansey. – Állj már le, haver! Noah, nem erőszak a disznótor. Adam?

Adam szórakozottan pillantott fel. Fittyet hányva Ronan viselkedésére, éppen azon töprengett, mekkora érdeklődéssel nézte Ashley a naplót, és hogy ez nem volt-e több annál a kíváncsiságnál, amit mások tanúsítanak általában Gansey meg a csodaeszközei iránt. Tudta, hogy Gansey túlzott gyanakvással vádolná, és azzal, hogy

próbálja kisajátítani a kutatási eredményeket, amelyeket Gansey szíves örömezt oszt meg szinte bárkivel.

Gansey és Adam más-más okból nyomozott Glendower után. Gansey úgy sóvárgott utána, mint Arthur a Grál után: kétségbeesett, de homályos késztetést érzett arra, hogy hasznos dolgot vi-
gyen véghez, és bebizonyítsa magának, hogy az élete nem csak a pezsgős vacsorákról meg a fehér gallérokról szól. Valami bonyolult érzés arra sarkallta, hogy lecsillapítsa a lelke mélyén háborgó indu-
latokat.

Adam viszont a királyi jutalomra pályázott.

És ez azt jelentette, hogy nekik kell felébreszteniük Glendowert. Nekik kell elsőként megtalálniuk őt.

– Parrish! – ismételte Gansey. – Gyere már!

Adam elhúzta a száját. Úgy érezte, egy pizza önmagában semmit sem javít Ronan jellemén.

De Gansey már fogta is a kocsikulcsot, és megkerülte a miniatűr Henriettát. Hiába dühöngött Ronan, sóhajtozott Noah és bizonytalankodott Adam, ő készpénznek vette, hogy mindenki vele tart. Biztos volt benne, hogy így lesz. Három különböző módon, de már napokkal, hetekkel vagy hónapokkal korábban lekenyerezte a fiúkat, és amikor eljött az idő, azok vakon követték őt.

– *Excelsior* – mondta Gansey, és becsukta az ajtót maguk mögött.

OLVASÓI VÉLEMÉNYEK:

...a könyv káprázatos. Nem csak azért, mert tele van csodákkal, hanem mert az alaptörténete és – hogy prózaibb szempontokat is figyelembe vegyünk – a felépítése is csodálatos. Árnyalt karaktereivel ez a fantasy regény a szépirodalmi művek között is megállná a helyét. – Booklist

A jellemábrázolás kiváló, és bár rejtélyekben sincs hiány, Stiefvater érdekfeszítő karakterei teszik a regényt emlékezetes olvasmánnyá.
– Publishers Weekly

A történelmi érdekességekkel, mítoszokkal és legendákkal átszőtt fordulatos, izgalmas történetben a szerző lenyűgöző emberi drámát tár a szemünk elé; olyan fiúk közreműködésével, akiknek minden cselekedetét a kiváltságos helyzetük vagy éppen annak hiánya hatja át. – Center of Children's Books

A történet elsősorban Blue és a három fiú kapcsolatáról meg egy ősi királyi sír utáni nyomozásról mesél, de mindezt stílusosan, burkolt társadalmi kritikával fűszerezve teszi.
– The Washington Post

Letehetetlen paranormális kalandregény. Alig várjuk, hogy megjelenjen a folytatás.
– Entertainment Weekly

Itt barátokra találsz;
még jobban szeretheted, kitárgyalhatod,
lájkolhatod a Vörös pöttyös könyveket:

<http://www.facebook.com/vorospottyos>

És bele is szólhatsz a sorozatba.

THE
**RAVEN
 BOYS**
 A Hollófiúk

Nem látó csak két esetben pillanthat meg
 egy szellemet Szent Márk éjszakáján;
 vagy te vagy a lény igaz szerelme...
 vagy te ölted meg őt.

Blue Sargent minden évben ott áll látó anyja mellett,
 amikor a halálra várók elsétálnak előttük. Blue sosem látja őket.
 Ebben az évben viszont egy fiú válik ki a sötétből, és megszólítja őt.

A fiú, Gansey, az Aglionby nevű helyi magániskola jómódú tanulója.
 Blue egyszer megfogadta, hogy távol tartja magát az Aglionby diákjaitól.

A Hollófiúkként ismert banda csak bajt hozna rá.

De Blue megmagyarázhatatlan vonzalmat érez Gansey iránt.
 A fiúnak egy küldetést kell teljesítenie, amelyben három másik Hollófiú is érintett:

Adam, az ösztöndíjas hallgató, a kiváltságosok mintapéldánya; Ronan,
 a zabolátlan lélek, akinek érzelmi skálája a haragtól a kétségbeesésig terjed,
 és Noah, a csendes szemlélő, aki sok dolgot észrevesz, de nagyon keveset beszél.

Blue-t már egészen fiatalon figyelmeztették:
 ő okozza majd igaz szerelmének halálát.

A lány nem hisz az igaz szerelemben, ezért soha nem is aggódott emiatt.

De ahogy az élete egyre jobban összefonódik a Hollófiúk furcsa
 és baljóslatú világával, már nem olyan biztos a dolgában.

Lenyűgöző új sorozat!

*Hová kalauzol az elkerülhetetlen halál
 és egy különös szerelem?*

Lépj be! Remélj!

Tizennégy éves kortól ajánljuk!

3 999 Ft

